Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 28. novembra 2013 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 80/987/EHS — Smernica 2002/74/ES — Ochrana zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti zamestnávateľa — Záručné inštitúcie — Obmedzenie povinnosti vyplácania, ktoré majú záručné inštitúcie — Mzdové nároky, ktorých splatnosť nastala viac než šesť mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa“

Vo veci C-309/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalsko) z 30. marca 2012 a doručený Súdnemu dvoru 27. júna 2012, ktorý súvisí s konaním:

Maria Albertina Gomes Viana Novo,

Ezequiel Martins Dias,

Gabriel Inácio da Silva Fontes,

Marcelino Jorge dos Santos Simões,

Manuel Dourado Eusébio,

Alberto Martins Mineiro,

Armindo Gomes de Faria,

José Fontes Cambas,

Alberto Martins do Alto,

José Manuel Silva Correia,

Marilde Marisa Moreira Marques Moita,

José Rodrigues Salgado Almeida,

Carlos Manuel Sousa Oliveira,

Manuel da Costa Moreira,

Paulo da Costa Moreira,

* Jazyk konania: portugalčina.

José Manuel Serra da Fonseca,

Ademar Daniel Lourenço Dias,

Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

proti

Fundo de Garantia Salarial IP,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory T. von Danwitz, sudcovia E. Juhász (spravodajca), A. Rosas, D. Šváby a C. Vajda,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. mája 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— M. A. Gomes Viana Novo a i., v zastúpení: J. Trocado da Costa, advogado,

— Fundo de Garantia Salarial, IP, v zastúpení: J. Pereira, advogada,

— portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes a J. Quintela Coelho, splnomocnení zástupcovia,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: M. Afonso a J. Enegren, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. júna 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 4 a 10 smernice Rady 80/987/EHS z 20. októbra 1980 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, vzťahujúcich sa na ochranu zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (Ú. v. ES L 283, s. 23; Mim. vyd. 05/001, s. 217, ďalej len „smernica 80/987 v pôvodnom znení“), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/74/ES z 23. septembra 2002 (Ú. v. ES L 270, s. 10; Mim. vyd. 05/004, s. 261, ďalej len „smernica 80/987 v znení zmien a doplnení“).

2 Tento návrh bol predložený v rámci konania medzi Mariou Albertinou Gomesovou Vianovou Novovou a ďalšími 17 osobami (ďalej len spoločne „Gomes Viana Novo a i.“) na jednej strane a Fundo de Garantia Salarial IP (Mzdový garančný fond, ďalej len „MGF“) na druhej strane týkajúceho sa zabezpečenia mzdových nárokov z tohto fondu, ktoré majú žalobcovia vo veci samej voči svojmu pôvodnému zamestnávateľovi, ktorý sa dostal do platobnej neschopnosti.

Právny rámec

Právo Únie

3 Článok 3 smernice 80/987 v pôvodnom znení znel takto:

„1. Členské štáty prijmú potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že záručné inštitúcie s výhradou ustanovení článku 4 zaručia výplatu neuspokojených nárokov zamestnancov, vyplývajúcich z pracovných zmlúv alebo pracovnoprávnych vzťahov a týkajúcich sa odmeny za obdobie pred stanoveným dňom.

2. Členské štáty rozhodnú, či dňom uvedeným v odseku 1 bude:

— deň začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa,

— alebo deň, keď dal zamestnávateľ z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnancovi výpoveď,

— alebo deň, keď sa začala platobná neschopnosť zamestnávateľa, alebo skončila pracovná zmluva, alebo pracovnoprávny vzťah s príslušným zamestnancom z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa.“

4 Článok 4 smernice 80/987 v pôvodnom znení znel takto:

„1. Členské štáty majú možnosť obmedziť zodpovednosť záručných inštitúcií uvedených v článku 3.

2. V prípade, že členské štáty využijú možnosť uvedenú v odseku 1:

— v prípade uvedenom v článku 3 ods. 2, prvá zarážka, zabezpečia výplatu neuspokojených nárokov súvisiacich s odmenou za prácu za posledné tri mesiace trvania pracovnej zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu, ktorý existoval v období šiestich mesiacov predchádzajúcich dňu, ku ktorému nastala platobná neschopnosť zamestnávateľa;

— v prípade uvedenom v článku 3 ods. 2, druhá zarážka, zabezpečia výplatu neuspokojených nárokov súvisiacich s odmenou za prácu za posledné tri mesiace trvania pracovnej zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu, ktoré predchádzali dňu oznámenia výpovede zamestnancovi z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa;

— v prípade uvedenom v článku 3 ods. 2, tretia zarážka, zabezpečia výplatu neuspokojených nárokov súvisiacich s odmenou za prácu za posledných osemnásť mesiacov trvania pracovnej zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu, predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo dňu skončenia pracovnej zmluvy, alebo pracovného pomeru zamestnanca z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa. V takomto prípade členské štáty môžu obmedziť zodpovednosť za výplatu odmeny zodpovedajúcu obdobiu ôsmich týždňov alebo niekoľkým kratším obdobiam v celkovom trvaní ôsmich týždňov.“

5 Články 3 a 4 smernice 80/987 v pôvodnom znení boli zmenené smernicou 2002/74. Článok 2 ods. 1 tejto smernice stanovuje, že členské štáty prijmú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 8. októbra 2005 a uplatnia tieto ustanovenia na každú platobnú neschopnosť zamestnávateľa, ktorá nastane po dátume nadobudnutia účinnosti týchto ustanovení.

6 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/94/ES z 22. októbra 2008 o ochrane zamestnancov pri platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (Ú. v. EÚ L 283, s. 36) kodifikovala a zrušila smernicu 80/987 v znení zmien a doplnení. Vzhľadom na dátum, keď sa zamestnávateľ pani Gomesovej Vianovej Novovej a i. dostal do platobnej neschopnosti, sa však bude uplatňovať táto posledná uvedená smernica.

7 Článok 3 smernice 80/987 v znení zmien a doplnení stanovuje:

„Členské štáty prijmú potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že záručné inštitúcie zaručia, podľa článku 4, výplatu neuspokojených nárokov zamestnancov vyplývajúcich z pracovnoprávnych zmlúv alebo pracovnoprávnych vzťahov vrátane, ak to ustanovujú vnútroštátne predpisy, výplatu odstupného pri skončení pracovnoprávnych vzťahov.

Nároky, ktoré preberie záručná inštitúcia, sú neuspokojenými nárokmi na platby súvisiacimi s obdobím pred, a/alebo, ako je to vhodné, po danom dátume, ktorý určia členské štáty.“

8 Článok 4 tejto smernice znie:

„1. Členské štáty majú možnosť obmedziť zodpovednosť záručných inštitúcií uvedených v článku 3.

2. Ak členské štáty využijú možnosť uvedenú v odseku 1, určia dĺžku obdobia, za ktoré má záručná inštitúcia splniť neuspokojené nároky. Toto obdobie však nesmie byť kratšie než obdobie zahrňujúce odmenu za posledné tri mesiace pracovnoprávneho vzťahu pred a/alebo po dátume uvedenom v článku 3. Členské štáty môžu zahrnúť toto minimálne obdobie troch mesiacov do referenčného obdobia s obdobím trvania najmenej šesť mesiacov.

Členské štáty s referenčným obdobím najmenej 18 mesiacov môžu obmedziť obdobie, za ktoré má záručná inštitúcia splatiť neuspokojené nároky, na osem týždňov. V tomto prípade sa na výpočet minimálneho obdobia použijú tie obdobia, ktoré sú najpriaznivejšie pre zamestnancov.

3. Členské štáty môžu okrem toho ustanoviť horné hranice platieb, ktoré vykoná záručná inštitúcia. Tieto horné hranice nesmú byť nižšie než je úroveň, ktorá je sociálne zhodná so sociálnym cieľom tejto smernice.

Ak členské štáty využijú túto možnosť, informujú Komisiu o metódach, akými určili hornú hranicu.“

Portugalské právo

9 Článok 380 zákona č. 99/2003 z 27. augusta 2003 o prijatí Zákonníka práce v znení platnom pre vec samu, ktorý má názvov „Záruka vyplatenia“, stanovuje:

„Výplatu nárokov zamestnancov vyplývajúcich z pracovných zmlúv a z ich porušenia alebo zrušenia, ktoré z dôvodu platobnej neschopnosti alebo zložitej ekonomickej situácie nemôže uspokojiť zamestnávateľ, preberie a zabezpečí MGF za podmienok stanovených v osobitných predpisoch.“

10 Zákon č. 35/2004 z 29. júla 2004 vymedzil rámec MGF. V článku 317 stanovuje, že „v prípade nesplnenia zo strany zamestnávateľa [MGF] zabezpečí zamestnancovi výplatu nárokov vyplývajúcich z pracovných zmlúv a z ich porušenia alebo zrušenia za podmienok vymedzených v nasledujúcich článkoch.“

11 Článok 318 tohto zákona, upravujúci situácie, na ktoré sa zabezpečenie vzťahuje, stanovuje:

„1. [MGF] zabezpečí výplatu nárokov v zmysle predchádzajúceho článku v prípadoch, v ktorých súd vyhlási platobnú neschopnosť zamestnávateľa.

2. [MGF] tiež zabezpečí výplatu nárokov uvedených v predchádzajúcom odseku, keď bolo začaté zmierovacie konanie upravené v zákonnom dekréte č. 316/98 z 20. októbra 1998.

3. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia predchádzajúceho odseku, v prípade, že sa zmierovacie konanie z dôvodu zamietnutia alebo späťvzatia návrhu zastavilo podľa článkov 4 a 9 zákonného dekrétu č. 316/98 z 20. októbra 1998 a zamestnanci podniku požiadali o výplatu nárokov zabezpečených [MGF], [MGF] musí podať na súde návrh na vyhlásenie platobnej neschopnosti podniku.

4. Pokiaľ dotknuté podniky zamestnávajú zamestnancov, [MGF] musí byť na účely uplatnenia predchádzajúcich odsekov upovedomený:

a) súdmi o návrhu na začatie osobitného konania týkajúceho sa platobnej neschopnosti a o vyhlásení platobnej neschopnosti;

b) zo strany Instituto de Apoio às Pequenas e Médias Empresas e ao Investimento (Inštitút a podporu malých a stredných podnikov, IAPMEI) o návrhu na začatie zmierovacieho konania, ako aj o jeho zamietnutí alebo späťvzatí.“

12 V článku 319 uvedeného zákona sú zahrnuté nároky vymedzené takto:

„1. [MGF] zabezpečí výplatu nárokov uvedených v článku 317, ktorých splatnosť nastala v lehote šiestich mesiacov pred podaním žaloby alebo návrhu v zmysle predchádzajúceho článku.

2. Ak splatnosť nárokov nenastane v referenčnom období uvedenom v predchádzajúcom odseku alebo ak je výška nárokov nižšia než maximálna hranica stanovená v odseku 1 nasledujúceho článku, [MGF] zabezpečí do tejto maximálnej výšky výplatu nárokov, ktorých splatnosť nastala po uvedenom referenčnom období.

3. [MGF] zabezpečí len výplatu nárokov, ktoré sa uplatnia aspoň tri mesiace pred ich premlčaním.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 Vzhľadom na to, že zamestnávateľ pani Gomesovej Vianovej Novovej a i. prestal vyplácať mzdy od apríla 2003, títo zamestnanci vypovedali 15. septembra 2003 svoje pracovné zmluvy v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou platnou v tejto oblasti. Dňa 10. februára 2004 títo zamestnanci podali na Tribunal de trabalho de Barcelos (Pracovnoprávny súd v Barcelose) návrh na určenie výšky svojich mzdových nárokov a na ich nútené vymoženie. Súd ich návrhu vyhovel.

14 Keďže majetok zamestnávateľa nestačil na uspokojenie týchto nárokov, pani Gomes Viana Novo a i. podali 28. novembra 2005 na Tribunal de comércio de Vila Nova de Gaia (Obchodný súd vo Vila Nova de Gaia) návrh na vyhlásenie platobnej neschopnosti tohto zamestnávateľa. Po vyhlásení platobnej neschopnosti boli nároky zamestnancov zaevidované.

15 Dňa 26. júla 2006 pani Gomes Viana Novo a i. požiadali MGF o uspokojenie svojich nárokov. Predseda MGF uzneseniami z 21. a 26. decembra 2006 tieto žiadosti zamietol s odôvodnením, že splatnosť predmetných nárokov nastala viac než šesť mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa, čiže pred referenčným obdobím stanoveným v článku 319 ods. 1 zákona č. 35/2004 z 29. júla 2004.

16 Po tom, ako pani Gomes Viana Novo a i. podali návrh na zrušenie týchto uznesení, Tribunal administrativo e fiscal do Porto (Administratívny a daňový súd v Porte) ich návrh zamietol svojím rozhodnutím z 18. marca 2010. Preto podali proti tomuto rozhodnutiu o zamietnutí žalobu na Tribunal Central Administrativo Norte.

17 Za týchto okolností Tribunal Central Administrativo Norte rozhodol konanie prerušiť a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„Má sa právo Únie v súvislosti so špecifickou oblasťou zabezpečenia nárokov zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti zamestnávateľa, najmä články 4 a 10 [smernice 80/987 v znení zmien a doplnení], vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, podľa ktorého sú zabezpečené len nároky, ktorých splatnosť nastala v lehote šiestich mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa, aj v prípade, že zamestnanci podali proti zamestnávateľovi na pracovnoprávnom súde žalobu na určenie dlžnej sumy súdom a na jej nútené vymoženie?“

O prejudiciálnej otázke

18 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica 80/987 v znení zmien a doplnení vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej nie sú zabezpečené mzdové nároky, ktorých splatnosť nastala viac než šesť mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa, pričom zamestnanci podali pred začatím tohto šesťmesačného obdobia návrh na začatie súdneho konania proti tomuto zamestnávateľovi s cieľom dosiahnuť určenie výšky týchto nárokov a ich nútené vymoženie.

19 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že MGF odmietol uspokojiť mzdové nároky pani Gomesovej Vianovej Novovej a i. z dôvodu, že ich splatnosť nastala viac než šesť mesiacov pred dňom podania návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa, čo je deň, od ktorého sa podľa vnútroštátnej právnej úpravy preberajúcej smernicu 80/987 v znení zmien a doplnení počíta referenčné obdobie podľa článku 3 druhého odseku a článku 4 ods. 2 tejto smernice.

20 Cieľom smernice 80/987 v pôvodnom znení aj po jej zmene a doplnení je zabezpečiť všetkým zamestnancom minimálnu ochranu na úrovni Európskej únie v prípade platobnej neschopnosti zamestnávateľa vyplatením neuspokojených nárokov vyplývajúcich z pracovných zmlúv alebo pracovnoprávnych vzťahov a týkajúcich sa odmeny za stanovené obdobie (pozri rozsudky zo 4. marca 2004, Barsotti a i., C-19/01, C-50/01 a C-84/01, Zb. s. I-2005, bod 35; zo 16. júla 2009, Visciano, C-69/08, Zb. s. I-6741, bod 27, a zo 17. novembra 2011, van Ardennen, C-435/10, Zb. s. I-11705, bod 27).

21 Na tieto účely článok 3 smernice 80/987 v znení zmien a doplnení ukladá členským štátom povinnosť, aby prijali potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že vnútroštátne záručné inštitúcie zaručia vyplatenie týchto neuspokojených mzdových nárokov zamestnancov.

22 Smernica 80/987 v pôvodnom znení, ako aj smernica 80/987 v znení zmien a doplnení však dávajú členským štátom možnosť obmedziť povinnosť vyplácania stanovením referenčného alebo záručného obdobia a/alebo stanovením hornej hranice platieb.

23 Na základe toho z bodu 3 správy Komisie Európskemu parlamentu a Rade o vykonávaní a uplatňovaní niektorých ustanovení smernice 2008/94 [KOM(2011) 84 v konečnom znení], ktorej články 3 a 4 v podstate zodpovedajú článkom smernice 80/987 v znení zmien a doplnení, vyplýva, že mnohé členské štáty využili túto možnosť časového obmedzenia svojej povinnosti vyplácania a/alebo stanovili hornú hranicu platieb.

24 Smernica 80/987 v pôvodnom znení umožnila v článku 3 členským štátom, aby si medzi viacerými možnosťami vybrali deň, do ktorého budú ručiť za nevyplatené mzdy. Na základe takto vykonanej voľby článok 4 ods. 2 tejto smernice stanovuje neuspokojené nároky, ktoré musia byť v každom prípade zabezpečené záručnou povinnosťou, pokiaľ členský štát rozhodol podľa odseku 1 tohto článku o obmedzení tejto záručnej povinnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 1997, Maso a i., C-373/95, Zb. s. I-4051, bod 47).

25 Zmeny a doplnenia zavedené smernicou 2002/74 do článku 3 smernice 80/987 v pôvodom znení zrušili zmienku o troch dátumoch, ktorú pôvodne obsahoval, takže druhý odsek tohto ustanovenia členským štátom umožňuje slobodne určiť dátum, do ktorého a/alebo prípadne po ktorom nastáva obdobie, keď nároky zodpovedajúce neuspokojeným platbám preberie záručná inštitúcia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. apríla 2013, Mustafa, C-247/12, body 39 až 41).

26 Na základe článku 4 ods. 1 a 2 smernice 80/987 v pôvodnom znení, keď sa členské štáty rozhodli obmedziť záručnú zodpovednosť inštitúcie, mohli zabezpečiť minimálnu výplatu za obdobie troch mesiacov patriace do šesťmesačného obdobia, ktoré predchádzalo referenčnému dátumu. Po nadobudnutí účinnosti zmien, ktoré do smernice 80/987 v pôvodom znení zaviedla smernica 2002/47, je možné túto výplatu zabezpečiť aj po referenčnom dátume. Členské štáty majú aj možnosť obmedziť minimálnu výplatu na osem týždňov, pod podmienkou, že toto obdobie ôsmich týždňov sa nachádza v rámci dlhšieho referenčného obdobia aspoň 18 mesiacov.

27 Za týchto podmienok treba konštatovať, že smernica 80/987 v znení zmien a doplnení nebráni tomu, aby členský štát ako začiatok referenčného obdobia určil dátum podania návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa. Okrem toho, ak sa členský štát rozhodne využiť možnosť obmedziť zabezpečenie stanovením referenčného obdobia, môže rozhodnúť o obmedzení tohto obdobia na šesť mesiacov, pokiaľ zaručí vyplatenie odmeny za posledné tri mesiace trvania pracovnoprávneho vzťahu.

28 Vzhľadom na to, že v konaní vo veci samej vnútroštátna právna úprava zaručuje vyplatenie odmeny za posledné tri mesiace trvania pracovnoprávneho vzťahu, treba konštatovať, že vnútroštátny zákonodarca môže využiť možnosť obmedziť zodpovednosť záručných inštitúcií, ktorú mu poskytujú články 3 a 4 smernice 80/987 v znení zmien a doplnení, prijatím ustanovení, podľa ktorých MGF zabezpečuje uspokojenie mzdových nárokov, ktorých splatnosť nastala v lehote šiestich mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa a za určitých podmienok aj po tomto dátume.

29 Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora uvedenej v bode 20 tohto rozsudku, smernica 80/987 v znení zmien a doplnení má poskytovať len minimálnu ochranu zamestnancom v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa. Ustanovenia týkajúce sa možnosti obmedziť zabezpečenie, ktorú majú členské štáty, preukazujú, že systém zavedený smernicou 80/987 v znení zmien a doplnení berie do úvahy finančné možnosti týchto štátov a jeho cieľom je zachovať finančnú rovnováhu ich záručných inštitúcií.

30 Tieto úvahy sa prejavujú najmä prostredníctvom možnosti členských štátov skrátiť obdobie zabezpečenia, ak minimálne referenčné obdobie trvá tak dlho, ako to stanovuje článok 4 ods. 2 druhý pododsek smernice 80/987 v znení zmien a doplnení, ako aj možnosti stanoviť hornú hranicu platieb na základe článku 4 ods. 3 tejto smernice.

31 Treba uviesť, že prípady, keď je možné obmedziť povinnosť vyplácania, ktorú majú záručné inštitúcie, ako ich vymedzuje článok 4 smernice 80/987 v znení zmien a doplnení, sa musia vykladať striktne (pozri v tomto zmysle rozsudok van Ardennen, už citovaný, bod 34).

32 Striktný výklad týchto prípadov však nemôže mať za následok, že možnosť obmedziť túto povinnosť vyplácania výslovne vyhradená členským štátom bude zbavená svojho obsahu.

33 Treba pritom konštatovať, že by to tak bolo, keby sa smernica 80/987 v znení zmien a doplnení mala vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sú zabezpečené len nároky, ktorých splatnosť nastala v lehote šiestich mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa.

34 Ďalej treba zdôrazniť, že z judikatúry Súdneho dvora uvedenej v bode 20 tohto rozsudku vyplýva, že smernica 80/987 má zabezpečiť zamestnancom ochranu v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa. Z toho vyplýva, že systém zavedený touto smernicou predpokladá súvislosť medzi platobnou neschopnosťou a nevyplatenými mzdovými nárokmi.

35 Z dôkazov uvedených v spise predloženom Súdnemu dvoru sa však zdá, že v konaní vo veci samej takáto súvislosť chýba.

36 Zatiaľ čo mzdové nároky, ktoré sú predmetom tohto konania, sú výsledkom skutočnosti, že zamestnávateľ pani Gomesovej Vianovej Novovej a i. im nevyplácal odmenu od apríla 2003 a títo zamestnanci vypovedali pracovné zmluvy v septembri 2003 z dôvodu tohto nevyplácania, ostatní zamestnanci tohto zamestnávateľa aj naďalej dostávali svoje mzdy počas rokov 2004 až 2006 a až v máji 2006 boli ich pracovné zmluvy vypovedané v dôsledku platobnej neschopnosti zamestnávateľa. Napriek omeškaniu s vyplácaním miezd si tak zamestnávateľ ponechal a platil značnú časť svojich zamestnancov ešte niekoľko rokov po skončení pracovných zmlúv pani Gomesovej Vianovej Novovej a i.

37 Na položenú otázku preto treba odpovedať tak, že smernica 80/987 v znení zmien a doplnení sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej nie sú zabezpečené mzdové nároky, ktorých splatnosť nastala viac než šesť mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa, pričom zamestnanci podali pred začatím tohto obdobia návrh na začatie súdneho konania proti tomuto zamestnávateľovi s cieľom dosiahnuť určenie výšky týchto nárokov a ich nútené vymoženie.

O trovách

38 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Smernica Rady 80/987/EHS z 20. októbra 1980 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, vzťahujúcich sa na ochranu zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa, zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/74/ES z 23. septembra 2002, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej nie sú zabezpečené mzdové nároky, ktorých splatnosť nastala viac než šesť mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie platobnej neschopnosti zamestnávateľa, pričom zamestnanci podali pred začatím tohto obdobia návrh na začatie súdneho konania proti tomuto zamestnávateľovi s cieľom dosiahnuť určenie výšky týchto nárokov a ich nútené vymoženie.

Podpisy